

— И да прѣлѣе — нищо нѣма.

Стоялъ човалѣтъ часъ, два. Стоплилъ се хубаво. Завързалъ го Манго добръ, прибралъ го и си рекълъ:

— Нека дойде сега зимата, да видимъ какво ще ми направи.

Минало лѣтото. Дошла зимата. Смразила всичко. Извадилъ Манго човала съ слънцето — турналъ го въ стаята и рекълъ:

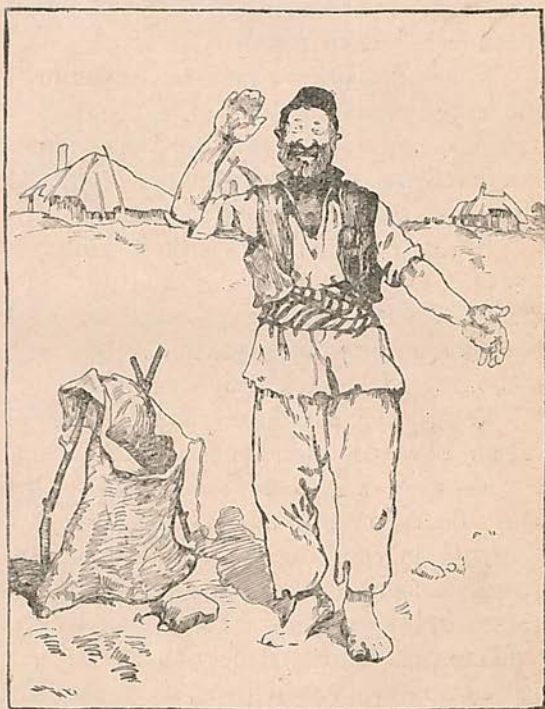
— Жена, дѣца, не бойте се!

Докато имамъ това нѣщо — три зими отведнажъ да дойдатъ, пакъ нищо не могатъ да ни сторятъ.

Наобиколили циганчетата човала. Треперкатъ, зе-зеркатъ, зжбитѣ имъ тракатъ отъ студъ.

— Сту-де-но-но, ... та-те-те!

Отъ страна стои старата майка на Манго, гледа глупоститѣ му и му се смѣе:

— Синко, за дръвца иди, за дръвца! Въ тѣхъ има слънчева топлина. Да би се слънце въ човалъ събирало, не би слънце на свѣтъ остало. Когато сѣнката въ джеба си скриешъ, тогазъ шешъ и слънце въ човалъ да съберешъ!...

Треперялъ Манго около човала, треперялъ, па рипналъ отведнажъ и право въ гората. Набралъ дърва въ човала, занесълъ ги въ кѣши.

— Шон осишъ, тате, въ човала?

— Слънце ви нося, слънце, дѣца!...